

Дър. вѣстникъ

важна всѣкъ седмична
приложението четири
дати въ годината

Годината цѣна на
Църковенъ вѣстникъ,
заедно съ
приложението
за България 10 лева, а
за странство 13 лева.

Единъ брой 15 ст.

ЦЪРКОВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

Единъ брой 5 стотинки

Донашиятъ е годи-
шенъ и
всѣкога прѣпечатенъ

Всичко, относеще се до
вѣстника се отправя
до администрацията на
«Църковенъ вѣстникъ»
въ гр. София.

За обявления се плащатъ
за първи пътъ по 20 ст.,
на редъ съ гармондъ,
за всѣко повторение по
15 ст.

Неплатени пиема не се
приематъ. — ржкописи
за седмичното издание
не се повръщатъ

1912 година.

Годината, която въ други день ще замине въ вѣчността, е бѣлѣжита. Тя напуска земята съ пълни анали. Въ тѣхъ мировитѣ хроници сж записали велики събития и сийни дати, творци на които сж балканскитѣ съюзни народи. Въ тѣхъ на първо мѣсто сж записани съ дѣла сговора, блока и самоотвержението на балканскитѣ православни народи, както и великата идея на братство, любовъ, свобода, правда и човѣщина.

Може съ право да се подчертае, че 1912 г. повеличие на идеи, дѣла и самоотвержение съперници съ 1789 и съ 1812 години. Каквото мирово значение иматъ идеитѣ на френската революция за политическото и културно възраждане на западнитѣ народи, такова, въ извѣстна степенъ, иматъ сговортѣ и блокътъ на балканскитѣ народи на изтокъ. Първитѣ създадоха велика по духъ Франция и направиха прѣвратъ въ идеитѣ за строя на държавата, като я демокризираха: вторитѣ сътвориха нова сила на Балканитѣ и направиха прѣвратъ въ идеитѣ на западнитѣ дипломати за балканскитѣ народи, както и въ политическата карта на Балканския полуостровъ.

Въ 1812 г. Наполеонъ велики, който бѣ кръстосалъ побѣдоносно съ войскитѣ си почти цѣла Европа и разтрепера всички европейски владѣтели, зарови въ своята надменность военната си слава въ снѣговетѣ на Русия: въ 1912 г. османската армия, отъ която нѣкога е треперала цѣла Европа, закопа своята военна слава п и Лозенградъ, Люле-Бургасъ и Куманово. Въ 1812 г. руската ар-

мия изгони Наполеона изъ Русия и омиротвори Европа: въ 1912 г. съюзнитѣ балкански армии изгониха турцитѣ изъ Европа и внесоха миръ и правда на Балканитѣ.

Съ самоотвержени дѣла и съ творчество 1912 г. приближава или, по-точно, продължава освободителното дѣло на 1877 г. Идеитѣ, които ржководятъ прѣвъзъ 1877 и 1812 г., сж едни и сжщи. Тѣ сж славянски. Тѣ сж рожба на славянския духъ, на славянската култура и, нека се каже пълната истина, на православния славянски мирогледъ. Освобождението и единението на славянитѣ е идея славянска, родена въ славянската душа и култивирана отъ славянски писатели и мислители. Чисто славянско е и самоотвержението, съ което славянитѣ минаватъ единъ по единъ етапитѣ и еървятъ шеметно къмъ своя идеалъ — свобода, култура, братска любовъ и братско единение.

Годината, която изпращаме, съства межда, каквито малко има въ историята на човѣчеството. Това е бѣлѣжита межда, отдѣто балканскитѣ православни народи, научени отъ вѣковнитѣ грѣшки, лутаници и страдания на праидитѣ си, трѣгватъ по другъ пжтъ — въ пжтя на сговора, любовта и братството, въ който въ три мѣсеци пожънаха побѣди, слава и права, мѣняватъ политическата карта на Балканския полуостровъ, придобиватъ респекта на велитѣ сили и симпатиитѣ на всички културни народи.

Тия побѣди, тѣй блѣскави и съ такива важни послѣдници за културното призвание на балканскитѣ народи, не може и не бива да се отдадатъ само на годината, която изпращаме. Тѣхното начало е далечно и дълбоко.

Тѣ сж усилията редъ години на дѣйци. Тѣ сж плодъ на идеи, които сж култивирани съ вѣра и съ съзнание въ поколѣнието, което удиви свѣта и се покри съ героиски лаври. Тѣ сж драгоцѣненъ плодъ на здравето сѣме, което сж сѣяли въ душата на поколѣнието сѣмейството, училището, църквата, държавата. Тѣ сж, най-сетнѣ, итога на просвѣтата, патриотизма, вѣрета и самоотвержението отъ редица години, итогъ, който балканскитѣ самоотвержени синове направиха въ три мѣсеца прѣдъ цѣлъ свѣтъ...

Годината 1912 е най-бѣлѣжита не само за българския народъ, но и за неговитѣ съюзници. Това е безспорна истина. Това е първия славно е минатъ етапъ въ новия пжтъ.

Не е врѣме сега да се дири и доказва, коя отъ балканскитѣ държави първа съзрѣ на междата новия пжтъ и посочи на другитѣ да трѣгнатъ изъ него. Това не е важно за илюстрация на годината. Важенъ е фактътъ, че е намѣренъ и посоченъ новъ пжтъ. Още по-важенъ е фактътъ, че сж се намѣрили въ чело на балканскитѣ народи държавни мжже, които сж надвили прѣдразждѣцитѣ въ себе си и сж трѣгнали изъ него. А най-важенъ е фактътъ, че този незнаенъ досега пжтъ е най-кжсиятъ за благоденствие, величие и сила на балканскитѣ народи.

Признато това, остава да се върви изъ него по-нататкъ, остава да се върви изъ него и въ годината, която настжпва, както и въ бжднитѣ години, но като държавници и интелигенция се отърсатъ, — това е непрѣмънно условие, — отъ всички прѣдразждѣци, които сж опасенъ балластъ за балканскитѣ държави и

народи. Правдата, братството и културата налагатъ, прѣди всичко, да се отърси и прокуди всѣки шовизъмъ и всѣко грабителство на чуждо. Свободата, любовта и човѣщината налагатъ да се не насиля националната и религиозна съвѣсть, както и никой да се не лакоми да дири просторностъ за държава и величие на народа си въ ония осждени срѣдства за потисничество на националната и религиозна съвѣсть, които доведоха турската силна империя до съкрушителнитѣ поражения при Люле-Бургасъ и които я заличиха отъ картата на Европа. Никой не е билъ и не може да бѣде силенъ съ неправда и потисничество на граждани, които искатъ да се тачатъ националната имъ съвѣсть и гражданскитѣ имъ човѣшки права.

Това е урокътъ, който, заедно съ побѣдитѣ и славата, дава 1912 г. на Балканскитѣ сюзни народи.

Съ тоя урокъ, съ тия побѣди и съ тая слава честитимъ новата 1913 г. на нашитѣ четци!

Д.

Законътъ за живота¹⁾

„Христосъ в скресе смъртію смъртъ поправъ“.

Историческиятъ животъ на цѣлото човѣчество и на отдѣлнитѣ народи може да се опрѣдѣли като упоритъ стремежъ къмъ извѣстенъ идеалъ. А да се стремишъ къмъ идеалъ, значи да искашъ да създадешъ новъ миръ, новъ животъ, нова творба. Въ творческия актъ най-силно се проявява нашата богоподобностъ. Древнитѣ класически народи сж считали гениитѣ си за полубогове, защото тѣхниятъ творчески духъ е горѣлъ отъ желание да се съедини съ всемирния творчески духъ. Висотата на човѣшкото творчество естествено е свързано съ велики трудности и страдания. Майката ражда дѣтето съ ужасни болки, гениятъ дълбае надъ своята творба при безсънни нощи и изнури телна душевна напрегнатостъ. Тоя законъ, на който подлежи творчеството на личноститѣ, дѣйствува съ още по-голяма точностъ и неумолимостъ въ творческия процесъ на народитѣ. Съ трудъ се удава царството небесно на отдѣлнитѣ личности, но

съ още по-голямъ трудъ на народитѣ, защото една личностъ по-леко може да отстрани прѣчкитѣ за своето нравствено усъвършенствование, отколкото единъ народъ. Ако обществената срѣда е неблагоприятна за нравственото развитие на личността, то послѣдната може да напусне обществото и да се отдалечи отъ мира. Обаче ако единъ народъ срѣща спънки въ развою на своята нравствена мощъ у другъ народъ съ оцѣпено или побъркано нравствено съзнание, то той не може да открие просторъ за своето духовно прѣвъзможване иначе, освѣнъ *чрѣзъ влизане въ явна борба съ него. А борбата вече е пѣтъ на страдания, жрествоприношения, самопожртвование*. Врагътъ на доброто трѣбва да загине, но ще загине само, ако ратникътъ на доброто е готовъ да загине въ борбата. Христосъ побѣди смъртъ а, злото начало въ мира, чрѣзъ своето първосвещенишко служение, т. е. чрѣзъ своитѣ страдания, неволи, изтезания и най-послѣ чрѣзъ своята самоотвържена смъртъ. Христосъ е осществилъ въ себе си общечовѣшкия идеалъ и съ това ни далъ образецъ за създаване новъ животъ. Смъртъта съ смъртъ се тѣпче. Зърното, ако не умре, нѣма да въскрѣсне. Свободата, ако не се окървави, нѣма да изгрѣе. Тиранията не се сломва, ако народътъ, който я не навизда, не прѣзира смъртъта, не е достатъчно силенъ духомъ да вземе кръста на самопожртвованиято. Историата ясно свидѣтельствува, че всички велики побѣди на правдата и доброто сж необходимъ резултатъ на бѣзпрѣдѣлната послушностъ на тоя универсаленъ законъ на живота. Първобитното християнско общество побѣди язическия миръ слѣдъ тривѣковна самоотвържена борба, пълна съ безчислени скъпи жртви. България е рожба на безстрашното самопожртвование на руския народъ. И сега свободата засия отвѣдъ Рила и Родопитѣ само благодарение на безстрашието на българския народъ прѣдъ смъртъта. Съ героичната ой смъртъ свободнитѣ български синове счупиха петвѣковнитѣ робски вериги на своитѣ братя и прѣвърнаха долината на плача и смъртъта въ жилище на радостта и веселието. Тѣ, дѣйствително, стѣпкаха смъртъта на своитѣ близни чрѣзъ своята смъртъ и съ това станаха точни изпълнители на божествения законъ, лежашъ въ основата на историческия животъ на народитѣ, и вѣрни подражатели на Христовия кръстенъ подвигъ: тѣ умрѣха, за да въскрѣснатъ тѣхнитѣ поробени братя за новъ животъ.

Поклонъ прѣдъ тѣхната самоотвърженостъ!

У.

Какво ни говори Балканската война¹⁾

3. *Правда*. Първо и прѣди всичко правда!

Въ нашето врѣме на философски и особено на практически материализъмъ, когато въпросътъ на интереса прѣдимствува всичко, когато народи както и отдѣлни лица, държави както и граждани, сж прѣдани на грижата за користъ, когато *аривизма* е станалъ лозинка (парола) на безбройно множество наши съврѣменици, необходимо бѣ да се излѣе Божията прѣсжда на нашето човѣчество, за да му напомни свещенитѣ и вѣчни права на съвѣстьта. „Богъ нѣма да бѣде поруганъ. Каквото сѣе човѣкъ, това ще и пожъне. Който сѣе въ плѣтъ, ще жъне отъ плѣтъта изглѣние. Който сѣе въ духа, ще жъне отъ духа вѣченъ жигътъ“ (*Къмъ Галатянитѣ VI, 7, 8*). Плѣтъта възтържествува, тѣ замѣни духа. Казаха на човѣцитѣ и, още по-грозното, на младежъта, че само интересътъ и насладата, струватъ, т. е. правото на плѣтъта, че прѣдставителитѣ на съвѣстьта, запитничитѣ на правата и духа — пастири, свещеници и други, сж блядословци отъ друго врѣме за новото поколение, и че тѣ сж луди, които трѣбва да се затворятъ. Днесъ, може би, много късно виждатъ, че тия послѣднитѣ сж били прави и че материалното учение за живота прѣживѣва двѣ банкротства: това на Турция мусулманска и нравственото банкротство, което е още по-унизително, на християнска Европа... или, по-точно, на вапаната съ християнство Европа.

Трѣбва да присѣтствуваме, по разказитѣ на вѣстничитѣ, при страшното сгромолясане на турската империя и при поражението на нейнитѣ войски; трѣбва да констатираме съкрушението на тази военна сила, нѣкога тѣй страшна, която днесъ микробътъ на холерата, по-диръ рева на топоветѣ, довършватъ; трѣбва да видимъ шемета и анархията, бѣдата и отчаянието на военачалничитѣ както и на подчиненитѣ, на правителството както и на народа, за да си дадемъ отчетъ за силата на Божията прѣсжда. Би ка-

¹⁾ Помѣтваме тази статия въ опровержение на малцината ония, които си позволяватъ да наричатъ и стоящата война на Балканитѣ завоеватъ нр. Б. на р.

¹⁾ Важъ: „Църк. Вѣст.“ брой 60.

залъ, наистина, човѣкъ, че присъствува на една отъ катастрофитѣ, прѣдсказани и описани отъ пророцитѣ на Стария завѣтъ, тая на войската, напримѣръ, на Саншеридата, погубена само въ една нощъ съ своитѣ 80,000 души подъ стѣнитѣ на Иерусалимъ, въ днитѣ на Исаия.

Посочиха, неотдавна, че причина за поражението на турцитѣ сж тѣхнитѣ, може би, топове, долната тѣхна направа и неопитнитѣ ржцѣ да стрѣлятъ съ тѣхъ; казватъ сжщо, че причината трѣбва да се дири въ тържеството, при поемането управата отъ младотурцитѣ, на франкъ-масонството, трѣбва да се дири въ обществото *явашъ-явашъ*, което замѣсти достойни мъже съ неспособности и посрѣдствености. Възможно е Въ всѣки случай едно е вѣрно: съвѣстятъ бѣ задушена, правосъдието хвърлено въ нозѣтѣ и животинската сила бѣ сметена като единичко право на побѣдителитѣ, когато жертвитѣ на мусулманския фанатизъмъ викаха за милость, безъ да се яви нѣкои да имъ помогне.

Когато неправдата стигна своя връхъ, въ точно отредения отъ Бога часъ, народитѣ чуха гласъ—гласътъ на върховния Сждия: „Дотукъ, ни стѣпка повече!“ Катастрофата стана неминуема; пороятъ, запрещенъ отъ язоветъ, трѣбваше всичко да помете, и бурята да завилнѣе и заблѣска по-силно отвсѣкога.

И запомнете добръ: цѣла Европа е ангажирана морално въ тази ужасна борба. Великитѣ сили, обрнати въ велики безсили, благодарение на тѣхната дипломация, на тѣхнитѣ лъжи, на тѣхнитѣ животински домогвания и на тѣхното безстыдно лицемерие, се намѣриха парализирани: тѣ не можеха съ нищо да попрѣчатъ.

При развалината на Турция азъ не зная нищо по-срамно за наша страна Европа отъ урока, даденъ отъ малкитѣ балкански държави на ония, които се имаха за толкова силни. Не оповѣсти ли прѣди нѣколко дни телеграфа, че тия народи, когато свършатъ съ Турция, били готови, съ своитѣ десеткувани армии, но въдушевени повече отвсѣкога, да обявятъ война на първата европейска сила, която се осмѣли да ги срѣщне. Глупави думи! Така ще рече мждрата и стара европейска дипломация; по малко глупави, отколкото се струва, защото тази дипломация успѣ сама да разедини силитѣ и да разруши тѣхното влияние, въпрѣки тѣхнитѣ 4 до 5 милиона войници.

Нека се подчертае добръ това: по-диръ нравственото банкрутство, западна Европа може да почувства ма-

териалното, ако правата на съвѣстятъ, най-сетнѣ, не се зачетатъ и ако материализмътъ, гоненъ все повече и повече изъ нашитѣ университетски срѣди, не се прокуди сжщо тѣй и отъ дипломатическитѣ кабинети. Не ще ли е право, ако, колкото може, Европа поправи грѣшката, която е сторила и ако за това у нея се прояви неодолимъ тласкъ къмъ справедливостъ и къмъ порво? Нека, най-сетнѣ, сами народитѣ кажатъ на държавитѣ малки и голѣми: „Дотукъ, ни стѣпка повече! Доста се нагеглихме отъ вшата прѣстѣпна дипломация; думата е сега на съвѣстятъ, а не на интереса.

(Слѣдва).

ВѢСТИ ПО ПОЛОЖЕ- НИЮТО.

Прѣговоритѣ въ Лондонъ. Прѣдъ рождественскитѣ празници прѣговоритѣ въ конференцията за мира въ Лондонъ висѣха на косъмъ. Колко слабъ и обтегнатъ и да изглеждаше, косъмътъ не се скжса, но се обтегна още по-силно. Ще се скжса ли? До тая минута прѣговоритѣ не сж скжсани, но само прѣкратени. Това съобщаватъ телеграфнитѣ агенции и европейскитѣ вѣстници, това съобщаватъ и нашитѣ официози, сжщо и турскитѣ. Прѣговоритѣ сж се спрѣли прѣдъ два въпроса, които, разрѣшени отдавна военно, остава да се уредятъ и политически: единиятъ въпросъ е за Одринъ и граничната линия въ Тракия между България и Турция, а другиятъ е за Бѣломорскитѣ острови. Турция не иска да отстѣпи Одринъ на България и Бѣломорскитѣ острови на Гърция, не иска да приеме и за гранична линията отъ Мидия до Бѣло море на изтокъ отъ г. Родосто.

Турция дири посрѣдството на великитѣ сили. Съюзнитѣ пкъ балкански държави, вѣрни на началото на самостоятелна сила — сами да уредятъ въпроситѣ си съ Турция, казватъ на послѣдната категорично: или прѣдложенитѣ условия или продължение на войната.

Великитѣ сили настояватъ въ Цариградъ, прѣдъ В. порта, да отстѣпи Одринъ и Бѣломорскитѣ острови. Турското правителство, като се бои отъ общественото мнѣние или, по-точно, отъ младотурцитѣ, които въ нещастията на империята дирятъ своето политическо щастие, се колебае и не се рѣшава да послуша съвѣтитѣ на силитѣ. То чака отъ силитѣ нѣщо по-ефикасно отъ плато-

нични съвѣти: иска европейскитѣ сили да го принудятъ съ сила, съ флотитѣ си, да отстѣпи Одринъ и Бѣломорскитѣ острови. Само натиска на колективнитѣ европейска флота ще спаси турското правителство отъ ужасното тежко положение и ще обезусти младотурцитѣ... Има и друго по-ефикасно срѣдство, което би улеснило ролята на Европа и би избавило правителството на Камилъ паша: то е капитулирането на Одринъ. Въ Лондонъ, Петербургъ, Парижъ, Берлинъ и Виена говорятъ, че това капитулиране е въпросъ на дни. Така увѣряватъ и официалнитѣ кръгове въ София. Поради това и прѣговоритѣ се държатъ прѣкратени, но не и скжсани...

Френскиятъ мѣродавенъ в. „Temps“ въ уводна статия отъ 7[1], озаглавена „Европа и мира“, доказва, че скжсането на прѣговоритѣ е невѣроятно. Той обосновава мисълта си на интересенъ знакъ. Този знакъ е единодушното рѣшение на Европа да се избѣгне скжсането на прѣговоритѣ.

„Ако, казва „Temps“, европейскотѣ сили се чувствуватъ днесъ съгласни специално по тая точка, обяснява се съ много причини. Първата е прѣвъзходната сръчностъ, съ която прѣдставителитѣ на балканскитѣ държави изпълняватъ своята роля въ Лондонъ отъ три седмици. Г. г. Даневъ, Венизелосъ, Новаковичъ и Мишковичъ и тѣхнитѣ сътрудници сж отборъ, какъвто рѣдко се срѣща. Точни информации, ясностъ въ възгаеди, рѣшения бързи, прѣговорачитѣ иматъ всички качества на починъ и на реалностъ, каквито често липсватъ на дипломацията... Тѣ не се задоволятъ да разискватъ стѣпка по стѣпка съ турцитѣ. Тѣ дѣйствуватъ върху силитѣ, като сподѣлятъ работата си, върху публиката, като я присъединяватъ чрѣзъ печата къмъ своитѣ усилия... Тѣхното високо достоинство заслужа успѣхъ.

Този успѣхъ имъ улеснява втората причина: тя се състои въ това, че двѣтѣ спорни точки, Одринъ и Бѣломорскитѣ острови, не интересуватъ прѣко никоя велика сила. Въ това двойно искане България и Гърция не докачатъ никоя европейска амбиция... Ето защо ние оставаме прѣдубѣдени, че миръ ще се склучи“...

Исканията на Ромжния. Въ европейския печатъ постоянно се пише за искания на Ромжния, за бакишъ или, както казва в. „Temps“, за roug boire, задѣто Ромжния се жалаа неутрална прѣзъ освободителъ война. Ако досега Ромжния и да не е прѣдъвила никакви конкретни искания въ София, това не бѣрка на вѣстници-

тъ да пишатъ за ромжнски искания къмъ България и дори да ги прицизиратъ. Това вършатъ и сериозни вѣстници като „Temps“. Кореспондентингътъ на послѣдния въ Лондонъ явява още въ броя отъ 29 XII, че билъ доловилъ нѣкои нѣща по исканията на Ромжния. Нѣ е вѣрно, казало му било едно свѣдуще лице, че Ромжния искала за компенсация територия, почваща отъ точка при Русчукъ на Дунава до Черно море. Исканията били по-скромни: искала територията отъ Тутраканъ на Дунава до Калиакра на Черно море, т. е. земицето по права линия отъ Тутраканъ до Килиакра. Друго едно лице, съ което кореспондентингътъ говорилъ, нарекълъ такова искане „неморално и безумно“. Лицето не допуска, че ромжнското обществено мнѣние, вѣнъ отъ правителството, не схваща всичката опасностъ отъ подобно искане, както и всички фатални сетини въ бждаще. . . Английскиятъ в. „Daily Telegraph“ пише, че въ срѣщата на ромжнския пълномощенъ министръ въ Лондонъ г. Мишо съ г. Д-ръ Даневъ прѣдметъ на разговоръ билъ исканията за поправката на ромжнската граница. Първитѣ разговори били излѣзли благоприятни. Ромжнскиятъ министръ Мишо щѣлъ да говори въ посланишката конференция само за искания економически и социални за куцо-власитѣ въ Македония и Албания.

Послѣднитѣ съобщения отъ Лондонъ и Парижъ разбулватъ чрѣзъ устата на ромжнския министръ Таки Ионеско исканията на Ромжния. Тия искания се сходятъ съ свѣденията, които дава кореспондентингътъ на в. „Temps“ и за които по горѣ се спомена. Тѣ сж възмутителни и обидни. Тѣ сж недостойни нито за ромжнскиятъ държавни мжже, нито за Ромжния. Въ тѣхъ нѣма нищо нито християнско, нито човѣшко.

Циркуляръ. В. порта упорствува за Одринъ. Казватъ, че тия упорства сж въ тѣсна свръзка съ замислитѣ на Букурещкото правителство. Една телеграма отъ Цариградъ въ Виена отъ 27 XII гласи:

Портата отпрати до своитѣ посланици въ странство циркуляръ, съ който ги увѣдомява, че въ случай ако балканскитѣ делегати за мира не приематъ, до края на тази седмица направитѣ отъ Турция прѣдложения за миръ, отоманскитѣ делегати ще направитѣ незабавно повикани да се явятъ въ Цариградъ; Портата е вѣрдо рѣшена да поддържа своето становище относно Одринъ и

островитѣ, тъй като направенитѣ отъ нея жертви сж вече достигнали своя краенъ прѣдѣлъ.

Дневникъ.

Освобождението на столицата.

На 23-и того се чествува деня на освобождението на София. Както всѣка година отъ 1877 г. насамъ, така и тази столицани не пропуснаха дълга си къмъ освободителитѣ и къмъ героитѣ, паднали за освобождението на България. Тази година столичани имаха особени причини да проявятъ още по-осезателно своята признателностъ къмъ благородния руски народъ и къмъ неговитѣ паднали храбри синове: въ българскитѣ храбри войници, паднали славно прѣзъ послѣднитѣ два мѣсеца на бойното поле за свободата на неосвободенитѣ балкански народи и въ тия, които стоятъ съ оржжие подъ стѣнитѣ на Цариградъ, тѣ виждатъ живо великото самоотвержение на братския руски народъ и на неговитѣ безпримѣрни по храбростъ и самоотвержение синове за свободата на България. По разпоредба на столичното кметство се отслужи въ съборната църква панихида за падналитѣ прѣзъ 1877 г. руски и български войници и молебень за здравieto и благоденствието на българския царъ и на руския императоръ, за руския и българския народъ, за руската и българската войска. Църквата бѣ пълна съ богомолци. На чело бѣха министръ-прѣдседателя г. Ив. Ев. Гешовъ съ г. г. министритѣ, прѣдставителитѣ на двореца на чело съ генералъ Марковъ, Н. Прѣвѣзх. руския пълномощенъ министръ г. Неклюдовъ съ персонала на легацията, бившитѣ г-да министри, които бѣха въ столицата, генералитѣ и офицерството отъ гарнизона, чиновнитѣ, видни гражданки и граждани. Панихидата и молебеньтъ се отслужиха едно по друго отъ Н. Високопрѣосв. св. софийския митрополитъ г. Партений въ съслужение съ всички чрѣдници на църквата и при пѣнието на събрания хоръ. Панихидата се свърши съ възгласи за вѣчна паметъ на Царя-Освободителъ, на падналитѣ руски и български войници въ 1877 и на българскитѣ войници въ 1912 г. на поле брани. Мелебенътъ се свърши съ възгласи за мнолѣтствие на Т. Т. Величества Българския царъ, Руския императоръ Николай, Българската царица и Рус-

ката императрица, за българския и руски прѣстолонаслѣдници, за българския и руски царски домове, за българския и руски народи, за здравieto и побѣдитѣ на българското и руско храбри войства.

Заминали прѣзъ столицата митрополити. На 21 того пристигнаха въ столицата Високопрѣосвещенитѣ св. св. Пелагонийски митрополитъ г. Авксентий и Охридско-Прѣспанския митрополитъ г. Борисъ, сжщо и Прѣосвещенитѣ св. Велички епископъ г. Неофитъ. Първиятъ дойде съ пловдивския влакъ отъ г. Пловдивъ, а вторитѣ двама съ русенския влакъ отъ г. Русе, идещи прѣзъ Кюстенджа отъ Цариградъ. Въ столицата тѣ се прѣдставили на г. министръ-прѣдседателя. Високопрѣосвещенитѣ св. св. Пелагонийски и Охридско-Прѣспанския били приети и отъ свѣтничка на двореца, Добричъ. На 21-и тримата пастири заминали прѣзъ Нишъ за Македония — първитѣ двама да поематъ управата на епархитѣ си, а третия за управляващъ св. Велеската епархия, кирнархътъ на която Н. Високопрѣосвещенство Мелетий остава въ Цариградъ при Н. Блаженство екзарха.

Скрѣбна Вѣстъ

Съ тжга на душа съобщаваме на всички роднини, приятели и познати, че обичната ни съпруга, майка, дъщеря, снаха и пр.

Презвитера Магделена П. Йорданова

Отъ с. Негованци

Слѣдъ извънредно продължително болѣдуване вчера въ 4 часътъ слѣдъ обѣдъ прѣдаде Богу духъ въ цвѣтущата си 28 годишна възраст като остави 3 малолѣтни дѣца до живота си да скрѣбятъ за майчинитѣ си милувки, мжжъ свещеникъ вѣчно безъ помощница и всички други съ голѣма скрѣбъ.

Миръ на праха ти и Богъ да те прсти забравима!

ОПЕЧАЛЕНИ: съпругъ. Свещ. Йорданъ п. Ивановъ, дѣца, Стефанка, Мария, и Васка; баща Димитръ, майка, Наста, сестри, Мария и Кира; братя, Тодоръ и Борисъ; свекъръ, свещ. Иванъ;

Сѣмейства. Сиимеонъ п. Ивановъ и Тодоръ Тоневъ.

Декемврий, 22-и.